

La resplendor de la caritat

En el cinquè aniversari de la canonització de sant Josepmaria Escrivà us oferim l'article que va escriure Mons. Xavier Echevarría.

18/10/2007

Fa cinc anys, el 6 d'octubre del 2002, davant d'una bigarrada munió de persones procedents d'arreu del món, Joan Pau II va proclamar la santedat de Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei. L'endemà, en l'audiència celebrada a

la plaça de Sant Pere per als assistents a la canonització, va definir sant Josepmaria com el sant de l'ordinari. Amb aquesta expressió sintetitzava el nucli del missatge que aquest sacerdot fidel havia predicat: les activitats comunes —la vida familiar, la feina professional, les relacions socials— són senda que mena al cel, si la caminem amb els ulls fits en Déu i amb desitjos d'ajudar el pròxim.

He tingut la fortuna —do de Déu, ho considero— de ser testimoni directe, durant un quart de segle, de la sol·licitud de sant Josepmaria per ajudar moltes persones a superar la fractura entre la vida de fe i l'existència ordinària. Des del començament de l'Opus Dei, el 2 d'octubre del 1928, va ensenyar que totes les realitats humanes nobles, com a volgudes per Déu i assumides per Jesucrist en l'encarnació, poden ser camí de santedat. «Hi ha quelcom

sant, diví, amagat en les situacions més comunes, que toca cadascun de vosaltres descobrir-ho» (homilia Estimar el món apassionadament, 8-X-1967). Ho transmetia —a nivell teològic o en forma de consell pràctic — a dones i homes dels més diversos àmbits professionals i socials, en converses personals o en trobades multitudinàries, com en l'homilia que acabo de citar, predicada davant de més de vint mil persones al campus de la Universitat de Navarra.

Fondre vida de fe i vida ordinària és qüestió d'amor. Quan l'amor a Déu és la causa de les accions del cristià, resulta natural començar, portar a terme i concloure les activitats amb el pensament posat en el Senyor. La fàbrica, l'oficina, la biblioteca, el laboratori, el taller, les parets domèstiques, es transformen aleshores en escenari del diàleg entre el Creador i la criatura, entre un Pare que estima amb bogeria els

seus fills i un fill o una filla que se saben estimats per Déu. Tot es converteix en matèria d'oració. Així mateix, quan conreem un amor veritable al pròxim, sentim la crida a impregnar amb el bàlsam de la caritat les relacions familiars, socials i professionals.

És un missatge plenament actual, i singularment important en aquests moments en què, d'una banda, desconfiem d'ideologies, i de l'altra, experimentem un cop més les conseqüències negatives d'accions guiades per la lògica de l'interés o del poder. La caritat cristiana no consisteix mai en una cosa instrumental, no cerca obtenir altres objectius: l'amor és gratuït. Viure la caritat en la vida ordinària, diu sant Josepmaria, reclama «cor gran, sentir les preocupacions dels qui ens envolten, saber perdonar i comprendre: sacrificar-se, amb

Jesucrist, per totes les ànimes» (És Crist que passa, n. 158).

Com ha recordat Benet XVI en la seva primera encíclica, la caritat constitueix l'opció fonamental de la vida del cristià. En el cinquè aniversari de la canonització de sant Josepmaria Escrivà, el cor i la ment em porten també a tants fidels i cooperadors de la prelatura de l'Opus Dei que, juntament amb amics i col·legues, gasten la seva vida en iniciatives socials i assistencials de profunda entranya cristiana, en països dels cinc continents.

Segueixen d'aquesta manera les empremtes de magnanimitat amb què sant Josepmaria va impulsar tantes obres d'evangelització i de promoció humana en favor dels més pobres, com va recordar Joan Pau II en el seu discurs l'endemà de la canonització. Algunes d'aquestes activitats van néixer justament per celebrar aquell esdeveniment

eclesial, amb l'estil que hauria plagut sant Josepmaria: és el cas del centre de cures pal·liatives Laguna (a Madrid) o del projecte de promoció educativa Harambee, destinat a posar en marxa tasques d'interès social en països de l'Àfrica subsahariana. Cinc anys després, els fruits produïts per aquestes tasques es multipliquen de dia en dia, tant en els qui les van promoure com entre els qui se'n beneficien.

Amb tot, la crida a exercitar la caritat cristiana es demostra igualment urgent per al qui no es dedica de manera intensa o exclusiva a activitats de tipus assistencial. La caritat no es queda en una virtut teòrica, i en la vida quotidiana resulta inseparable de l'estimació humana: «No posseïm —assenyalava sant Josepmaria— un cor per estimar Déu i un altre per estimar les criatures: aquest pobre cor nostre, de carn, estima amb una estimació

humana que, si està unit a l'amor de Crist, és també sobrenatural.

Aquesta, i no cap altra, és la caritat que hem de conrear en l'ànima» (Amics de Déu, n. 229).

En aquest temps malauradament ric en conflictes —d'àmbit familiar, nacional i internacional—, és urgent subratllar que posar en pràctica la caritat en la vida ordinària significa, en gran mesura, oferir i acceptar perdó. El perdó obre l'única via possible per convertir un camp de batalla en un lloc de cooperació solidària. Exercitar-se en la comprensió, en el perdó donat i rebut, suposa certament un camí fatigós, en el qual sempre cal recomençar; però traça un sender que alimenta l'esperança. I al contrari, quan falta una cultura del perdó es fa difícil mantenir la família unida, treballar per un objectiu comú en la vida ciutadana, sembrar pau i

alegria en les relacions
internacionals.

Per al cristià, a més, la caritat constitueix el llenguatge més adequat per transmetre la fe. Com ensenya Benet XVI: «L'amor, en la seva puresa i gratuïtat, és el millor testimoni del Déu en qui creiem» (Deus caritas est, n. 31). L'evangelització no és mai mera comunicació intel·lectual. El descobriment de les riqueses de la fe va precedir no pas poques vegades d'un encontre personal: molta gent s'acosta a Jesucrist, en un context de llibertat, quan percep l'estimació dels cristians. En aquest sentit, estimar els altres en la vida diària, amb manifestacions concretes, ens revela un mode de conèixer i de donar-se a conèixer. Per això sant Josepmaria afirmava que l'evangelització és tasca pròpia de persones amb el cor gran i els braços oberts. El Concili Vaticà II va declarar que un dels

errors més greus del món modern
consisteix precisament en el divorci
entre la fe i la vida diària (cf.
Gaudium et spes, 43). Cinc anys
després de la canonització de sant
Josepmaria, el sant de l'ordinari,
suplico a Déu que, per la seva
intercessió, ens ajudi especialment
als cristians a unir en la nostra
ànima l'amor a Déu amb l'estimació
als nostres germans i germanes, a
totes les dones i a tots els homes: que
ens sostingui en la nostra constància
per il·luminar cadascuna de les
nostres jornades amb la resplendor
de la caritat.

Mons. Xavier Echevarría

Prelat de l'Opus Dei

Catalunya Cristiana

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/la-resplendor-
de-la-caritat-2/](https://opusdei.org/ca-es/article/la-resplendor-de-la-caritat-2/) (25/03/2026)